

Ekkor a nő szólt közbe, az alkudozó férfi felesége. Fiatal és szép volt, ahogyan rám nézett, finom kezével gyöngéden megtapogatott, éreztem, hogy ő megment engem a vízbefojtástól. Azt mondta:

— Vedd meg. Olyan gyönyörű, mint egy darab fekete gyémánt.

— Félek tőle, hogy egészen belebolondulsz — dűnnyögte a férfi, s hogy óvja magát a megkísértéstől, zsebre dugta a kezét.

Az asszony kifizette a pénzt a gazdánknak, és ő átadott engem az idegen férfinak. Ahogyan hozzám nyúlt, a két markába fogott, éreztem, nem lehet rossz ember, szelídség és melegség áradt belőle. Jól megnézett, rám mosolygott, majd szétgombolta felöltőjét, és eltüntetett a belső zsebében. Óvatosan, szakértelemmel csinálta a dolgát, úgy helyezte el a puha, mély zsebben, hogy a hátsó lábaimon ültem, s az orromat kidughattam a zseb karimája fölé. Ha csöndben figyeltem, jobb oldalam alatt éreztem az ő szíve dobogását. Ez megnyugtató és jót ígérő volt. Eddig csak szopás közben, anyám hasa alatt éreztem magam ilyen biztonságban.

Az anyámat említem, de sajnós róla semmi többet nem tudok mondani. Sem az alakjára, sem a mozgására, sem a színére nem emlékszem. Valószínűleg szép fekete puli lehetett, ezt azért gondolom, mivel valahányszor alkonyattájt felhőket látok vándorolni az égen, mindannyiszor eszembe jut ő, az anyám, aki talán éppen olyan óriási, bolyhos és halkán tovasurránó lény lehetett, mint odafent a vándorló felhők. Mindezt persze csak úgy feltételezem, mert hiszen ahogyan már mondtam, semmi megfoghatóbb, körülzárhatóbb testi emlékem nincs róla.

BAKA ISTVÁN

Kutya

Körülhemperegted a fákat,
leráztad irtózatod,
szabad vagy — horpaszodban már csak
a belek láncát lóगतod.

De — míg buzgalmad feledi
az udvart, tornáctól az ólig —
a vadvizekre emberi
dühök homloka ráncolódik.

A felhők közt bakancsszögek:
rúgások csillagképei,
lekushadsz, s rettegő szemed
füvek pillája verdesi.

S amint a holdon feltűnik
eszelő, hű tekinteted,
mint egy nagy gazda lábait,
végigszagolod a fűzeket.

